

Sygn. I C 3143/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : G. C.

przeciwko : E. W. (poprzednio W.)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego E. W. (poprzednio W.) na rzecz powoda G. C. kwotę 321 zł (trzysta dwadzieścia jeden złotych) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 26 lipca 2014r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego E. W. (poprzednio W.) na rzecz powoda G. C. kwotę 129,39 zł (sto dwadzieścia dziewięć złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. Wyrokowi w pkt. 1 i 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Powód G. C. złożył w dniu 19 listopada 2015r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, w którym wniósł o zasądzenie od pozwanego E. W. kwoty 563 zł, wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 26 lipca 2014r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód stwierdził, że prowadzi działalność pod firmą (...)H.U. (...) z siedzibą w T.. Według powoda, w dniu 25 czerwca 2014r. pomiędzy stronami została zawarta umowa pożyczki. Pozwany nie wywiązał się z obowiązku jej spłaty. Dochodzona pozwem kwota obejmuje 413 zł z tytułu niespłaconej pożyczki, 50 zł z tytułu wezwania do zapłaty, 100 zł z tytułu kosztów windykacji. Kwota, od której winny być naliczane odsetki to należność z tytułu niespłaconej pożyczki w wysokości 413zł.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 26 listopada 2015r. stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do Sądu Rejonowego we Włocławku

Pozwany prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawił się, nie zajął stanowiska w sprawie, nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił w bazie PESEL SAD, iż pozwany obecnie nosi nazwisko W.-W..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 czerwca 2014r. pomiędzy pozwanym E. W. poprzednio W. a powodem G. C. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...).H.U. (...) została zawarta umowa pożyczki. Zgodnie z jej treścią przedmiotem umowy było udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 413 zł. Od kwoty pożyczki pożyczkodawca pobrał w prowizję wysokości 5 % „kwoty pożyczki” tj. 21 zł. Umowa przewidywała ustanowienie zabezpieczenia, którego koszt ustalono na 92 zł. Zabezpieczeniem pożyczki - według zapisu umowy - było poręczenie spłaty pożyczki przez firmę P.U.H. N. A. Z. z siedzibą w T.. Termin zwrotu pożyczki został określony na dzień 25 lipca 2014r. Niespłacenie pożyczki w terminie skutkowało uznaniem zadłużenia za przeterminowane i naliczaniem odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. W przypadku niezwrócenia przez pożyczkodawcę w ustalonym terminie pożyczki pożyczkobiorca mógł wszcząć postępowanie windykacyjne, którego koszt ponosił pożyczkodawca. Za wezwanie do zapłaty ustalona została opłata wysokości 50 zł, za czynności windykacyjne 100 zł miesięcznie.

dowód: umowa pożyczki – k. 19-19v

Pismem z dnia 14 września 2015r. wysłanym pozwanemu drogą pocztową, został on wezwany do zapłaty kwoty 618 zł z tytułu umowy pożyczki.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z zpo – k. 21

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawiania się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawę, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r., sygn. akt I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997r., sygn. akt I CKU 115/97).

Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych przez stronę powodową.

W sprawie niniejszej pozwany nie zajął merytorycznego stanowiska co do żądania pozwu. Zważywszy na treść przepisu wyżej przywołanego przyjmując zatem należało, że zachodzą podstawy do wydania wyroku zaocznego. Jednak, jako że okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda w pozwie wzbudziły wątpliwości Sądu, żądanie powoda w kształcie przez niego zgłoszonym nie mogło zostać uwzględnione

W niniejszej sprawie pozwany, zawierając umowę pożyczki działał jako konsument. Ochrona konsumentów jako słabszej strony stosunków zobowiązaniowych znalazł swoje odzwierciedlenie nie tylko w przepisach ustawowych, ale i w art.76 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. Zawierając przedmiotową umowę pożyczki z pozwanym posłużono się wzorcem umowy wykorzystywanym przez powoda - co sądowi wiadomo z urzędu - przy zawieraniu umów pożyczki.

Zgodnie z art. 385 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, jeżeli zostały sformułowane jednoznacznie. Nie uzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu.

Wynagrodzeniem za korzystanie przez pożyczkobiorcę z pożyczki są zasadniczo odsetki, których górny pułap w celu zapobieżenia lichwie został wyznaczony przepisem art.359 § 2 k.c. jako czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Z treści umowy zawartej z pozwanym wynika, że jej przedmiotem była pożyczka wysokości 413 zł. Faktycznie jednak pozwany nie otrzymał takiej sumy bowiem poza prowizją w kwocie 21zł, umowa przewidywała z tytułu zabezpieczenia pożyczki kwotę 92 zł, niejako „potrąconą” z ustalonej w umowie sumy pożyczki. Tym samym faktycznie pozwany otrzymał kwotę 300 zł. Brak jest jednak dowodu na to aby doszło do zawarcia umowy poręczenia. Zgodnie zaś z art. 876 § 1 k.c. oświadczenie poręczyciela powinno być pod rygorem nieważności zawarte na piśmie. Nie został także przedstawiony żaden dowód potwierdzający faktyczne uregulowanie kwoty 92 zł z tytułu poręczenia. W tych okolicznościach nie ma podstaw aby pozwany miał zapłacić kwotę 92 zł z tytułu zabezpieczenia pożyczki.

Za mające charakter klauzul abuzywnych, a zatem nie wiążących konsumenta, należy uznać zapisy w umowie pożyczki przewidujące opłaty za wezwanie do zapłaty wysokości 50 zł oraz czynności windykacyjne wysokości 100 zł miesięcznie. Tego rodzaju należności powinny zasadniczo odpowiadać kosztom rzeczywiście poniesionym (zob. m.in. wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w z dnia 15.06.2012r., XVII Amc 5345/11, w którym uznano za niedozwolone i zakazano jednemu z banków wykorzystywania m.in. postanowienia dotyczącego opłat za wysłanie wezwań do zapłaty w wysokości 15 zł. Klauzula w tym zakresie jest zapisana w rejestrze klauzul niedozwolonych pod poz. 5331, wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16.01.2013r., XVII AmC 2973/11, gdzie za niedozwoloną została uznana opłata za wysłanie monitu w wysokości 10 zł.)

Prawomocne wyroki w zakresie klauzul niedozwolonych korzystają, stosownie do art.479⁴³ k.p.c., z prawomocności rozszerzonej w związku z tym sąd winien je uwzględnić z urzędu. Z tych przyczyn, w sytuacji kiedy powód nie wskazał rzeczywistych kosztów poniesionych w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego ze spłaty, sąd nie uwzględnił także naliczonych kwot z tytułu wezwań do zapłaty oraz kosztów windykacji.

W konsekwencji powództwo podlegało uwzględnieniu na podstawie art.720 § 1 k.c. w zakresie kwoty obejmującej niespłacony kapitał 300 zł, prowizję w kwocie 21 zł wraz z odsetkami. Oddaleniu z przyczyn opisanych wyżej podlegało żądanie co do kwoty 92 zł z tytułu zabezpieczenia pożyczki, 50 zł z tytułu wezwania do zapłaty, 100 zł z tytułu kosztów windykacji. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Postanowienie o kosztach wydano na podstawie art.100 k.p.c., zasadzając je proporcjonalnie do uwzględnionego żądania w kwocie 129,39 zł (227zł x 57%).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. Zgodnie z przywołanym przepisem sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny. Rygor ten nadano co do pkt. 1 i 3 wyroku, również w zakresie zasądzonych kosztów procesu (pkt 4 sentencji wyroku).